

то стигна въ Одринъ, нареди лагера си предъ този градъ. Въ сѣщото време Зоя, майката на младия господарь, въ ржѣтъ на която бѣше сичката власть, направи договоръ съ сената и съ Сарацинятъ, които бѣхъ наводнили много провинции на Истокъ.

Зоя имала омысль да обърне сичкыѣ силы на имперіята срѣщу Българытъ. И на истиннѣ, многобройна войска са повѣри на Льва-Фока съ тѣзи цѣль, капитанинъ на императорската гвардія, който имаше съ него си и тѣзи генералы: Грапсонъ, Мерула. Романъ, Мелиусъ и Константинъ Африканскый. Войската минѣ на прегледъ въ една широка поляна, наречена *Диабазисъ* (отъ — *διάβασις*, преминуванье), дѣто главнокомандующыйтъ привика протопѣпа и накара да са закънжтъ сичкыѣ войници, какъ че за честъта на имперіята ще пролѣжтъ кръвта си до послѣдната капка, и сѣтнѣ протопѣпътъ ги благослови по обычая, като имъ пожела успѣхъ на оржжіето. Тѣй Фока поведи войската срѣщу Българытъ, които бѣхъ вече превзели Одринъ, посредствомъ предателството на единъ арменецъ. Симеонъ посрѣщна Римлянытъ близо до Замока нареченъ *Ангиліюсъ* (може бы Ахило), и одържа срѣща имъ голѣма побѣда, на 6 Августа 917 год.

Българытъ, слѣдъ като са бранихъ мжжкы, найнапредъ са принудихъ да бѣгжтъ; но единъ случай пакъ имъ върна побѣдата. Левъ, като утоляваше жедостъта си при единъ изворъ во времето на похода, коньтъ му търти да бѣгж; а солдатытъ, като познахъ коня, помислихъ, че тѣхнийтъ генералъ е убитъ и престанахъ да гонѣтъ Българытъ. Симеонъ, като заблѣзаль туй, стѣгва войската си по-добрѣ и, като нападнѣ ненадѣино Римлянытъ, накара ги сичкыѣ да бѣгжтъ, — и отъ тѣхъ изби едно голѣмо множество, безъ да брониъ мнозина отъ главныѣ чиновници, между които былъ и Константинъ афри-